

ESPAI D'OPINIONS

Nº116
Gener 2012

Andreu Grimalt Rosselló

Director de la Fundació Gadeso

LA LEGISLATURA DE L'EDUCACIÓ?

La crisi que estam patint i, sobretot, fer de la reducció del dèficit i del deute públic l'objectiu últim de tota acció de govern, provoca que es facin retallades a àrees cabdals pel manteniment del nostre estat del benestar i, per què no dir-ho, per sortir de manera més ràpida i més efectiva d'aquesta preocupant situació.

Ho hem d'expressar alt i clar: sense una bona educació, sense un nivell de formació adequat dels nostres nins i joves, no hi ha sortida a la crisi (a no ser que vulguem tornar als temps on el nostre sistema econòmic es basava en l'especulació i en una mà d'obra d'escassa o nul·la qualificació).

Sense negar que la pràctica totalitat de l'administració pública necessita mesures orientades a millorar la seva eficiència i a evitar les despeses supèrflues, no és lògic que un govern que qualifica aquesta legislatura com la de l'educació (Bauzá dixit), adopti les mesures que s'estan adoptant: des de fortes retallades pressupostàries a l'eliminació dels cada cop més necessaris mestres de suport, des de la cancel·lació del programa de reforç per als alumnes de primària a la no contractació d'interins, des de l'augment d'hores lectives als professors a la reducció de serveis a l'estudiant...

Com és ben sabut, la nostra comunitat ostenta el dubtós honor de liderar el rànquing autonòmic de fracàs i abandonament escolar primerenc i, amb aquestes mesures, no ens trobam precisament en el camí per reduir-lo. L'altre dia vaig llegir una frase que ho exemplifica perfectament: lluitar contra el fracàs escolar reduint les inversions és com lluitar contra un incendi reduint l'aigua.

Per tant, no és el moment de reduir despeses, sinó d'apostar fort i ferm per una educació de qualitat; pública, gratuïta i universal, hauríem d'afegir, si les comunitats governades pel Partit Popular volen seguir la deriva privatitzadora de la senyora Aguirre. A tall d'anècdota, el suposat estalvi de 80 milions d'euros anunciat per la conselleria d'educació de la comunitat de Madrid amb l'acomiadament de més de 3.000 professors interins es perd per una altra

banda, la d'atorgar deduccions fiscals als pares que escolaritzin els seus fills i filles a centres privats.

Així doncs, estimats governants, no menyspreu l'educació en favor de la reducció del dèficit, no abandoneu la formació per tal de calmar els famosos mercats, no deixeu a la seva sort els nostres nins i joves (el capital humà del futur, no ho oblidem) per quedar atrapats a les xarxes bancàries i financeres.

En definitiva, apostau per un estat del benestar potent i, sobretot, accessible a tothom, i deixau-vos estar de derives neoliberals que poc o gens beneficien al gruix dels ciutadans i ciutadanes. La progressiva eliminació de les classes mitjanes, és a dir, la dualització de la societat, només ens porta a l'empobriment del sistema democràtic i de benestar pel que tantes generacions han lluitat.

Encara que s'hagi convertit en un tòpic, ho hem de repetir una vegada més: sense una formació de qualitat, sense una educació pública, gratuïta i universal, no hi ha futur. Hem de fugir del que ens volen fer creure: l'educació (i altres serveis bàsics) no és un privilegi, és un dret, i com a tal l'hem de defensar.